

Част 1 РАЗМИСЛИ ЗА ДУШАТА

1. ВМЕСТО ПРЕДГОВОР

Вероятно не съм първият, на когото тази великолепна фреска¹ е направила дълбоко и незабравимо впечатление. Излизайки извън контекста на стандартната църковна живопис, тя е носител на дълбоко и наситено с топла, положителна вибрация послание. Още тогава,

¹ „Колелото на живота”, фреска от Захари Зограф в Преображенския манастир до Велико Търново.

във времето на моето първо „здравей“ към света на духовното, в мен се зароди едно едва доловимо предчувствие, че това колело за мен може да се окаже нещо повече от обект на съзерцание и възхита. И съвсем естествено и спокойно от дистанцията на отминалите години осъзнавам, че то е част от цяла една система от знаци, гатанки, съвпадения и случайни залитания, които в крайна сметка оформиха в мен един устойчив и в същото време спокоен и неистеричен интерес към не(?)познаваемото в нашия живот.

Спътник, съмишленик и вдъхновител в този ми път бе моята Мария, щедро споделила с мен всичките 22 години и 22 дни от първата ни среща до онази последна прегръдка, чиято топлина още е жива в гърдите ми.

През всичкото това време на странни увлечения, съпътстващи архитектурното ни ежедневие, широко разпрострели се между писмената на древни учения и нови послания, на изучаване на взаимодействието на земните с телесните енергии, при срещата с книги, писани от учени, творци, духовници и луди, опитващи се да ни споделят, да ни въведат, да ни обучат или направо и непременно да ни въдворят в своите единствено верни представи, за мен винаги е

бил от особено значение отговорът на един въпрос. И той касае човешката душа. Нейната природа, поява, път на развитие и крайна цел на съществуването ѝ. Има ли душата начало, има ли край? Дали е безсмъртна? И кому в крайна сметка е нужна тя?

Че душата съществува, в това аз лично не се съмнявам. Нещо повече, имам ясна представа за нейната физическа проява. Поне за една от многото. Душата на Мария – това е онази нежна вибрация, която премина през гръдната ми кост, свивайки там малко кълбенце топла мъгла и превръщайки изстрадалото ѝ тяло, замряло в ръцете ми, в бавно изстиващ труп.

Естествено, на въпроса за душата отговор е търсен и намиран в рамките на множество философски, религиозни, етични и прочие системи. Всяка една от тях има своите искрени привърженици, хладни скептици и непримирими противници. Всяка една от тях може да съдържа частица от или пък цялата истина. Целта на тези редове не е нито да оборва нечий възглед, нито да влиза в полемика с когото и да било. Допускам, че всичко, което следва като текст, може вече и да е било изказано. Това изобщо не ме притеснява, защото нямам претенции за

авторство на някаква грандиозна доктрина, още по-малко пък се виждам в ролята на духовен водач, учител или гуру. Причината да пиша тези редове е в това, че в качеството си на човек, който се занимава със съставянето и изграждането на устойчиви пространствени структури, аз се опитах и смятам, че в известна степен успях да визуализирам, да разгадая и онагледя по начин, който поне за мен е ясен и разбираем, пътят на развитие на душата от началния импулс на нейното създаване до крайната точка на развитието ѝ. Да си обясня фазите, през които тя преминава, мотивът на промените и причината за съществуването ѝ. Да начертая границата между материалистичното и духовното разбиране за нейната същност. Да си обясня каква част от битието ѝ влиза в полето на интерес на някои религии.

Пишейки тези редове напълно съзнавам, че през вековете подобни идеи с право биха били определени като еретични. Не смятам, че съм готов за написаното тук да изгоря на клада, но дълбоко вярвам, че и в дълбината на Средните векове бих се опитал да намеря начин искрено да споделя мислите си с когото намеря за редно и разумно.
